

na d'especialistes aplegats a l'entorn de la revitalització de l'ALM. L'acord assolit entre la Fundació Giorgio Cini, el *Centro di studi filologici e linguistici siciliani* (dirigit per Giovanni Ruffino) i diverses universitats i institucions de l'àmbit italià, posa les bases per impulsar aquesta lloable empresa. Cal agrair al prof. Ruffino la tenacitat i la generositat en l'esforç per encapçalar-la, així com la iniciativa d'organitzar aquesta hospitalària trobada al cor de la Mediterrània.

José Enrique GARGALLO GIL
Universitat de Barcelona
Institut d'Estudis Catalans

Conferència de Jean-Claude Bouvier (Aix-Marseille Université, 1 de febrer de 2017). —

En el marc del DUOC (Dimecres Universitaris d'Occità i Català de la *Université de Toulouse 2-Jean Jaurès*) J. Cl. Bouvier, catedràtic emèrit de llengua i cultura d'oc, va pronunciar la seva conferència a l'Hostal d'Occitània, sota el títol: *La langue d'oc telle qu'on la parle : l'Atlas linguistique de Provence*. El conferenciant és autor d'aquesta obra amb Claude Martel, i també és autor de molts treballs de dialectologia gal·lo-romànica, especialment occitana. Com a vicepresident de la Société Française d'Onomastique, ha fet recerques de toponímia, en particular de toponímia urbana.

En aquesta conferència, va presentar l'obra esmentada, publicada el 2016, a les edicions de *Alpes de Lumière* de Forcalquier. Aquesta obra és en realitat el quart i darrer volum de l'*Atlas linguistique de Provence* que es publica trenta anys després del tercer, atès que el CNRS (*Centre National de la Recherche Scientifique*) va interrompre la col·lecció dels atles de les regions de França i va caldre trobar una solució alternativa, que va ser la xarxa d'internet.

Sense renunciar als principis científics que han donat el prestigi a aquests atles, la nova publicació pretén arribar a un públic més ampli que el dels especialistes, en particular proporcionant una ajuda per llegir els mapes mitjançant comentaris i dades numèriques sintètiques.

La conferència es va poder seguir en una pantalla on es podien veure els diferents tipus de mapes (Apartats 1 i 2 del pla): mapes puntuals, mapes de zones (per exemple per a *neb'u*), mapes sintètics de símbols (alguns semasiològics com *croto*, que significa «volta» al nord o «celler» al sud).

A l'apartat 3, se subratllava l'«homogeneïtat dels parlars dits “provençals”» (per exemple pel que fa a la *a* llatina accentuada: *cantar* [kan'ta]). Es van presentar, d'altra banda, alguns exemples lexicogràfics (p. ex. *oulo-pèirou*, o sigui en català, respectivament: *olla-perol*).

A l'apartat 4, es va tractar de les varietats lingüístiques, especialment entre el nord-occidental i el sud-occidental (ex.: *capeu* [k+a] al sud occidental, o bé *bugado* amb una *d*-. Quant al lèxic, hom trobarà *meisoun* al nord sobretot i *casa* a l'est, però igualment *oustau* a la meitat sud. Igualment: per al francès *soufflet*, hom tindrà *souffl*- al nord i *bouff*- al sud.

Pel que fa a la diftongació, es distingeixen els parlars de la vall del Roine i els mediterranis: amb *puerta* (diftongació de la *o* oberta llatina); per al francès «feu»: *fioc* [fiɔk].

A l'apartat 5, se subratlla que la realitat és més complexa: al nord-occidental, per al francès *nez*, es dona [na] o bé [nas], més estès. També hi ha els mots «viatgers» segons l'expressió emprada: *cadiero* que passa del sud al nord; *clocho*, del nord, i *campano* del sud.

S'observa la influència del francès a través dels diversos sinònims: *tuile-ramounur che-veux/chivus/cabel/péu-paire/père-sore/sœur/sur- mouchoir- gleiso/egliso*...

Per acabar, el conferenciant indica quins són els ensenyaments que es poden treure de la publicació:

- una considerable diversitat, senyal de creativitat i de riquesa de la llengua;
- l'existència de grans àrees lingüístiques manifestades de manera clàssica, amb una insistència sobre l'arc perifèric que va de la Drôme als Alps-Marítics, mostra ensem fets de conservadorisme i d'innovació;
- la relativitat dels límits lingüístics. Els desplaçaments, els intercanvis de tota mena han creat convívencies i àdhuc una barreja que revela la unitat de la llengua i la realitat de la intercomprensió a Provença com arreu.

Michel CAMPRUBÍ

Isabel-Clara Simó rep el 49è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (Barcelona, Palau de la Música, 20 de febrer de 2017). — Un any més el Palau de la Música Catalana va acollir l'acte de lliurament del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Enguany, en la 49a edició, homenatjant la narradora i periodista alcoiana Isabel-Clara Simó i Monllor.

El Palau es va omplir de socis d'Òmnium Cultural i d'amics i companys d'ofici de Simó. També hi van ser presents representants de les principals institucions del país, tant de Catalunya com del País Valencià. Cal destacar la presència del president de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, el president de les Corts Valencianes, Enric Morera, i la presidenta del Parlament de Catalunya, Carme Forcadell, així com la de l'alcalde d'Alcoi, Toni Francés, la ciutat natal de l'escriptora.

L'acte va traçar la trajectòria vital i literària d'Isabel-Clara Simó a través de la lectura dramatitzada de fragments de les seves obres. Des de *Júlia*, la seva primera novel·la, fins a *Jonàs*, publicada el 2016, es van poder sentir fragments d'obres com *El mossèn*, *La salvatge*, *El professor de música* o *El conjur*. Els actors Carme Juan i Fèlix Pons van ser els encarregats de fer-ne les lectures, acompanyats del violoncelista Jordi Claret i la ballarina Anna Hierro, que complementaven l'espectacle artístic que Òmnium Cultural va crear expressament i que va comptar amb la direcció artística de Pau Miró. A banda, cal mencionar la intervenció dels també alcoians VerdCel, que van obrir aquesta part de l'acte amb una versió pròpia de la cançó d'Ovidi Montllor *El meu poble Alcoi*.

En la part més institucional, Jordi Cuixart va obrir l'acte com a president d'Òmnium Cultural amb un discurs de reconeixement i felicitació a «una valenciana compromesa amb la seva llengua, la seva cultura i el seu país, a una autora prolífica en el camp de la ficció literària i a una articulista punyent».

La vessant més compromesa d'Isabel-Clara Simó també va ser destacada per Margarida Aritzeta, membre del jurat del Premi d'Honor. Aritzeta va destacar especialment la seva tasca com a periodista cultural iniciada a la revista *Canigó*, que va dirigir des del 1972 fins al 1983, i des d'on es va donar veu a tota una generació de joves escriptors que com ella mateixa conformaran el que s'ha conegut com a *Generació dels 70*.

Per altra banda, Xavier Bru de Sala va glossar la importància literària de la seva obra. Bru de Sala va situar Simó com un dels noms que han de formar part del cànon de la literatura catalana i va afirmar que haver rebut el Premi d'Honor fa justícia a una de les grans escriptores de la literatura catalana actual.

L'acte va cloure amb *Els Segadors* i el lliurament del guardó que com ja és tradició ha elaborat l'escultor Ernest Altés amb un còdol d'un riu important per la biografia del premiat,enguany del riu Serpis i concretament del seu pas per Alcoi. Isabel-Clara Simó, en el discurs d'agraïment, va apel·lar al coneixement i a la cultura fent-se seva la màxima llatina *Sapere aude*, «atreveix-te a saber».

Gerard MUIXÍ I TEJADO
Òmnium Cultural